

podáním ze dne 30. července 1930, že si projednají pozůstalost samy, a proto nebylo přípustno, by projednání bylo na dále ponecháno notáři.

Čís. 10382.

Bylo-li odvolání podané písemně bez podpisu advokáta odvolateli vráceno k připojení podpisu advokáta, nebylo třeba, by si odvolatel opatřil podpis advokáta právě z místa, nebyl však oprávněn teprve pak podati odvolání do protokolu (po uplynutí odvolací lhůty). Okolnost, že advokát byl navržen ve sporu za svědka a že zastupoval mimosoudně postupitele strany, nestačí k úsudku, že byl ze zastoupení vyloučen nebo že byl předpojatým.

Byl-li doručen rozsudek přímo straně, nikoliv jejímu dřívějšímu advokátovi, jenž jí vypověděl plnou moc, nejde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., byla-li strana již sama přítomna při napotomním provádění důkazu a také si sama sepsala odvolací spis.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, R II 420/30.)

Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Proti rozsudku okresního soudu, doručenému žalobci dne 25. dubna 1930, podal žalobce dne 7. května 1930, včas, odvolací spis, označený jako »Rekurs-Ausführung«, jež si sám sepsal a jenž nebyl opatřen podpisem advokáta (§ 467 čís. 5 c. ř. s.). Tento spis byl dne 12. května 1930 žalobci vrácen podle § 85 c. ř. s. s příkazem, by si do osmi dnů opatřil podpis advokáta. Žalobce tomuto příkazu nevyhověl, nýbrž dostavil se dne 15. května 1930, v určené lhůtě, k procesnímu soudu, kde podal odvolání do protokolu, v němž odůvodňoval, proč tak činí, poukázal na svůj písemný odvolací spis a zároveň žádal o povolení práva chudých, uváděje, že přikládá potřebné doklady [které však ve spisu založeny nejsou, zejména tam není založeno vysvědčení o majetkových poměrech (§ 65 druhý odstavec c. ř. s.)]. Právo chudých bylo pak žalobci povoleno až 4. července 1930. Odvolací soud odmítl odvolání z důvodu, že písemné odvolání není opatřeno podpisem advokáta, že tato vada nebyla podle příkazu odstraněna a že odvolání dané do protokolu jest podle § 465 druhý odstavec c. ř. s. nepřípustné, protože v místě mají sídlo tři advokáti, z nichž aspoň Dr. G. mohl žalobce zastupovati, ale nebyl o to žalobcem požádán. Z tohoto děje jest již vidno, že rekurs není důvodný. I kdyby se přisvědčovalo názoru žalobce, že byl v souzeném případě oprávněn podati odvolání do protokolu, protože Dr. G. byl ve sporu navržen žalovanou stranou za svědka, protože

jeho nepředpojatost jest prý pochybná a protože ostatní dva advokáti ho zastupovati nemohli, bylo by protokolární odvolání opožděné. Za zmíněného předpokladu měl totiž žalobce po doručení rozsudku na vůli podati odvolání buď písemně s podpisem advokáta (§ 465 první odstavec a § 467 čis. 5 c. ř. s.), nebo do soudního protokolu (§ 465 druhý odstavec c. ř. s.). Žalobce zvolil první způsob a, když mu byl spis vrácen k podpisu advokáta, měl tomuto příkazu vyhověti do určené lhůty (§ 85 druhý odstavec c. ř. s.). Nebylo třeba, by si opatřil podpis advokáta právě z místa, neboť zástupčí moc advokátů se vztahuje na celou státní oblast (§ 8 adv. ř. a § 1 zákona ze dne 31. ledna 1922, čis. 40 sb. z. a n.). Nebyl však oprávněn teprve pak se rozhodnouti pro druhý způsob a podati odvolání do protokolu teprve dne 15. května 1930, tedy 20. dne po doručení rozsudku a takto si samovolně prodloužiti neprodlužitelnou čtrnáctidenní lhůtu odvolací (§ 464 první odstavec c. ř. s.). Co učinil až 15. května, mohl učiniti již v odvolací lhůtě do 9. května 1930. Kdyby se připustil žalobcův postup, mohl by tím býti zákon o neprodlužitelných lhůtách snadno obcházen k průtahům věci. Ale i druhý odmítací důvod odvolacího soudu jest oprávněn. I kdyby se vykládal předpis § 465 druhý odstavec c. ř. s. širším způsobem tak, že nestačí jen objektivní skutečnost, že v místě sídlí aspoň dva advokáti — jak to zákon ustanovuje —, nýbrž že jest také zkoumati, zda aspoň jeden z nich chtěl a mohl stranu zastupovati (sr. rozh. čis. 3913 sb. n. s.), nebylo závady, by Dr. G. žalobce nezastupoval, an podle své výpovědi a podle zjištění odvolacího soudu neměl proč, by zastoupení odmítal, když však o zastoupení požádán nebyl a když okolnost, že byl v tomto sporu za svědka navržen a že před tím mimosoudně zastupoval Jana R-a (postupitele žalobce), nestačí k úsudku, že by byl ze zastupování vyloučen, nebo, že by byl předpojatým (§§ 9 a 10 adv. řádu). Kdyby se přisvědčilo žalobcovu stanovisku, mohlo by to vésti k důsledku, že by ani několikanásobný počet advokátů v místě usedlých nestačil k tomu, by byla zjednána platnost předpisu § 465 druhý odstavec c. ř. s. Stěžovatel vytýká v rekursu, že byl porušen předpis § 93 c. ř. s., protože rozsudek byl doručen přímo žalobci, nikoli jeho dřívějšímu advokátovi, který mu sice plnou moc vypověděl, ale výpověď soudu neoznámil. S touto otázkou se rekursní soud zevrubně obíral. Zmatečnosti podle § 477 čis. 4 c. ř. s. tu není. Odvolací soud zjistil podle výpovědi Dr. W-a, že tento vypověděl žalobci plnou moc písemně dne 20. března 1930 a že žalobce dopisem ze dne 22. března 1930 tuto výpověď potvrdil. Věděl tedy, že již není zastupován advokátem a byl také již bez advokáta přítomen při provádění důkazu dne 10. dubna 1930 u okresního soudu a rovněž sám si odvolací spis sepsal. Nelze tudíž mluvit o tom, že byla žalobci opomínutým doručením odňata možnost na soudě projednávat, neboť znal celý stav věci a zařídil se podle toho. Ostatní vývody rekursu odporují spisům, z nichž jest viděti, že protokolární odvolání ze dne 15. května 1930 sepsal se žalobcem okresní soudce H., a to jako soudce, nikoliv jako zástupce strany chudé a úředník podle § 90 org. zák. Mimo to se v protokole odůvodňuje, proč žalobce podává protokolární odvolání. Ko-

nečně navrhl tam žalobce povolení práva chudých a ustanovení právního zástupce pro řízení odvolací, tedy nikoli pro sepsání odvolacího spisu, k němuž lhůta běžela až do 20. května 1930.

Čís. 10383.

Předpisu § 200 čís. 3 ex. ř., že před půl rokem od zastavení prodejového řízení nemůže býti navržen nový prodej, jest rozuměti tak, že do šesti měsíců jest zakázána opětná dražba týchž předmětů, nikoliv však, že vymáhajícímu věřiteli jest zakázáno před uplynutím půl roku žádati k vydobytí téže pohledávky zabavení, uschování a prodej svršků povinné strany, které v exekučním řízení, jež bylo zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř., nebyly vůbec zabaveny. Nelze však žádati o opětné zabavení svršků povinného, jež byly již zabaveny v exekučním řízení zastaveném podle § 200 čís. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, R II 430/30.)

Usnesením ze dne 24. dubna 1930 byla povolena vymáhající straně na základě rozsudku okresního soudu ze dne 21. března 1930 proti povinné straně exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků v její moci se nalézajících pro pohledávku 1.323 Kč s přísl., kteroužto exekuci vykonal soud dne 28. dubna 1930 a zabavení vykonal přístupem k exekuci E 2904/29 pol. 3 a 4. V této exekuční věci byl na den 14. června 1930 vypsán prodej a podle prohlášení zástupce vymáhající strany ustoupil tento od prodejového řízení, pročež usnesením ze dne 18. června 1930 bylo prodejové řízení podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zrušeno. Podáním ze dne 15. srpna 1930 žádala vymáhající strana o opětné povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků povinné strany na základě téhož exekučního titulu a pro tutéž pohledávku proti povinné straně, kterémužto návrhu první soud usnesením ze dne 18. srpna 1930 vyhověl. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuce povolená usnesením ze dne 24. dubna 1930 proti straně povinné dosud nebyla zrušena, prodejové řízení v této exekuční věci bylo podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. na půl roku zrušeno a nemůže proto táž exekuce vymáhajícímu věřiteli znovu býti povolena, poněvadž jde o touž pohledávku z téhož rozsudku, a nebylo tudíž ani přípustné povolení zabavení, poněvadž vymáhající strana zabavila moovitosti strany povinné již pod č. j. E 402/30.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele a změnil napadené usnesení v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu s vyloučením předmětů popsanych v zájemném protokole ze dne 28. dubna 1930; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Rekursní soud považuje opětnou exekuci zabavením, uschováním a prodejem svršků povinného za nepřipustnou z dvojího důvodu.